

ÓRAVÁZLAT: SZENTSÉGEK / AZ OLTÁRISZENTSÉG

„Nem áldozni annyi, mint szomjan halni a forrás mellett.” (Az arsi plébános)

„Olyan volt, mintha egy hangot hallottam volna a magasból: Én vagyok az erősek tápláléka, növekedj és egyél belőlem! De nem fogsz engem testi eledelként magaddá alakítani, hanem te alakulsz át és olyan leszel, mint én.” (Szent Ágoston megtérése idejéről)

„**A szentmise az egész keresztény élet központja**, mind az egyetemes egyház, mind a helyi egyház, mind pedig az egyes hívek részére. Éppen ezért nagyon fontos, hogy a szentmisébe ... a szent szolgálatot teljesítők és a hívek is sajátos helyzetüknek megfelelően bekapcsolódjanak. Ez a cél akkor érhető el, ha – tekintetbe véve az egyes közösségek természetét és sajátos körülményeit, az egész ünneplést úgy rendezik meg, hogy az a híveket arra a tudatos és tevékeny bekapcsolódásra vezesse, amelyet az Egyház kíván, amelyet az ünneplésnek a természete megkövetel, és amely a keresztény népnek a keresztségből származó joga és kötelessége.” (Római Misekönyv Általános Rendelkezései, 1. fej., 2.3)

Az Eucharisztia szentsége az egész liturgia szíve- közepe Jézus Krisztus Egyházában, mert napról napra benne teljeseedik be a föld minden táján az a küldetés, amelyet szenvedése előestéjén Jézus az apostolokra bízott: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” Ezért alapszik ünneplésünk Jézus utolsó vacsorájának emlékezetén, ahogyan Szent Pál mondja erről a szent hagyományról tett tanúságtételében:

„Én ugyanis az Úrtól kaptam, amit közöltem veletek: Urunk Jézus elárulásának éjszakáján fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte és így szólt:”Vegyétek és egyétek, ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Ugyanígy vacsora után fogta a kelyhet, és így szólt:”Ez a kehely az Újszövetség az én véremlében. Ezt tegyétek, valahányszor isztok belőle, az én emlékezetemre.” (1Kor 11.23-25) Ez a vacsorateremben végbement eseményről szóló legrégebbi tudósítás Pál apostoltól származik, aki maga nem volt ugyan szemtanú, de azt jegyezte fel, amit a fiatal keresztény közösségek szent titokként őriztek, és az istentiszteleteiken ünnepeltek.

Jézus Krisztus áldozata hozza létre a közösséget. Az Egyháznak – minden keresztény közösségnek – tudatában kell lennie ennek, amikor az Eucharisziát ünnepli. Mindig hálát adó, dicsőítő, a Jézussal való szentségi egyesülésben részesedő közösségnek kell lennie. „A többi szentségek és az Egyház apostoli tevékenységének összes művei pedig összetartoznak a legszentebb Eucharisziával, és rá irányulnak.” (CIC 897. kán.)

! Az Eucharisztia Jézus utolsó vacsorájának és keresztáldozatának emlékezete.

Nem csak múltbeli események felidézéséről van szó, hanem azok jelenvalóvá tételéről.
Minden eucharisztikus ünneplésben Krisztus jelenvalóvá válik, és húsvétjának ugyanazon művét viszi végbe: halálát, feltámadását, amely megment, nekünk adja életét,

és egyesít minket önmagával. Az Eucharisztia olyan áldozat, amely jelenvalóvá teszi Krisztus egyetlen keresztáldozatát. (KEK 1363- 1366.)

Részesedve testéből és véréből a keresztények személyesen egyesülnek Krisztussal. Ugyanabból a kenyérből, Krisztus Testéből részesedve a keresztények egymással is mélyebben és bensőségebben forrnak egybe. Ezért mondhatjuk, hogy az Eucharisztia hozza létre az Egyházat. Az eucharisztikus test egysége építi fel Krisztus misztikus testét:”Mi ugyanis sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérből részesülünk. (1Kor 10.17).

Az eucharisztia szó jelentése: *hálaadás*. Így hívják még a szent ostyát – az átváltoztatott kenyeret.

Az átváltoztatás: Jézus szavai:”Ez az én testem, ez az én vérem.” Nem csak képletes kifejezés, vagy hasonlat. Hisszük, hogy az eucharisztikus ünneplés folyamán a kenyér és a bor – áldozati adományaink – átalakulnak Urunk Testévé és Vérévé anélkül, hogy látható formájukat elvesztenék. Hisszük, hogy az Eucharisztia szentsége „igazán, valóságosan és lényegileg tartalmazza a mi Urunk Jézus Krisztus Testét és Véréét, lelkével és istenségével együtt, ennek következtében az egész Krisztus van jelen.” (Tridenti Zsinat megh. Kr.u. 1545-1563.)

Az Eucharisztia kiszolgáltatója: „Egyedül az érvényesen felszentelt pap az a kiszolgáltató, aki Krisztus személyében képes az Eucharisztia szentségét létrehozni.” (CIC 900. kán.)

„Az eucharisztikus ünneplés során a diakónusoknak és a világiaknak nem szabad a könyörgéseket, különösen az eucharisztikus imádságot mondani, vagy olyan cselekményeket végezni, amelyek a miséző papra tartoznak.” (CIC 907. kán.) Kivéve a hívek könyörgését.

„A katolikus papoknak tilos az eucharisziát a katolikus egyházzal teljes közösségben nem lévő egyházak, vagy egyházi közösségek papjaival, vagy szolgálattevőivel koncelebrálniuk.” (CIC 908. kán.)

„A szentáldozás *rendes* kiszolgáltatója a **püspök, a pap és a diakónus**.

A szentáldozás *rendkívüli* kiszolgáltatója az **akolitus** (rendkívüli áldoztató, diakonátus előtti fokozat), valamint:”... az Egyház szolgálatára kirendelt személyek hiányában a világiak is... gyakorolhatják az ige szolgálatát, vezethetnek liturgikus imádságot, kiszolgáltathatják a keresztséget, és áldoztathatnak, a jog előírásainak megfelelően.” (CIC. 230. kán.)

Az Eucharisziában való részesedés:

„Szentáldozáshoz szabad és kell bocsátani minden megkereszteltet, akit a jog el nem tilt.” (CIC 912. kán.)

- gyermekeknek: szükséges a kellő ismeret, gondos felkészítés, hogy képességeik szerint felfogják Krisztus misztériumát, és hittel és áhítattal tudjanak áldozni (vö.: CIC 913. kán.)

- *nem áldozhatnak*: kiközösítettek, egyházi tilalommal sújtottak (pl. törvénytelen házasságban élők sem), azok, akik nyilvánvalóan súlyos bűnben makacsul kitartanak
- csak 1 órás szentségi böjt megtartása után (kivéve idősek és betegek, valamint ápolóik)
- Minden már elsőáldozásban részt vett hívő köteles egy évben legalább egyszer szentáldozáshoz járulni, lehetőleg húsvéti időben. (vö.: CIC 920. kán.)
- „A krisztushívők az eucharisztikus áldozaton részt vehetnek, és szentáldozáshoz járulhatnak bármely katolikus rítus szerint, a 844. kánon előírásainak megfelelően.” (CIC 923. kán.)

„A legszentebb eucharisztikus áldozatot kenyérrel és borral kell végezni, melyhez kevés vizet kevernek. A kenyérnek csakis búzából valónak és frissen készültnek kell lennie, hogy a romlás semmi veszélye se álljon fenn. A bornak a szőlő terméséből készült, természetes és nem romlott bornak kell lennie.” (CIC 924. kán.)

„Az eucharisztia ünneplése során a pap a latin egyház régi hagyománya szerint kovásztalan kenyeret használjon, bárhol is mutatja be az áldozatot.” (CIC 926. kán.)

„Még végső szükség esetén is tilos az egyik anyagot a másik nélkül, vagy akár mindkettőt az eucharisztikus ünneplés nélkül átváltoztatni.” (CIC 927. kán.)

„Az előírt tabernákulum előtt, amelyben a legszentebb eucharisziát őrzik, állandóan világítson egy külön lámpa, Krisztus jelenlétének jelzésére és tiszteletére.” (CIC 940. kán.)

„Ajánlatos, hogy ... legyen évente megfelelő ideig tartó, még ha nem is megszakítás nélküli, ünnepélyes szentségkítétel, hogy a helyi közösség az eucharisztikus misztériumot nagy áhítattal átélje és imádjá...” (CIC 942. kán.)